

že nájom je pravdepodobne lacný z nejakého dôvodu, ale nečakala som, že „prenajaté ako je“ bude znamenať *toto*.

Na každom povrchu je hrubá vrstva prachu. Parapety sú plné mŕtvych múch a ôs, a keď zatrasiem závesmi, padajú z nich ako konfety. Čistiace prostriedky, ktoré som si priniesla, pôsobia proti tomu úboho: fľaška saponátu, špongia, kuchynské utierky. Čo som si myslela, že s nimi docielim? *Vôbec si nemyslela*, povie mi vnútorný hlas. *Predstavovala si si, že to bude dokonalé.*

Tvrdohlavo sa pohnem k obrovskej tmavej komode v rohu. Upratovať je predsa len lepšie ako len tak postávať a nechať sa unášať predstavivosťou. Prachovkou prejdem po policiach a naklonených knihách. Väčšina je viazaná v koži a poprehýbaná časom. Ich známe názvy ma upokojujú. Akoby som ďaleko od domova našla starých priateľov. Z niekoľkých románov od Dickensa a Hardyho, rozpadajúcej sa Biblie a jedného či dvoch rozstrapkaných almanachov zotriem prach. Tenká kniha s čistým chrptom ma zláka; vyberiem ju a otvorím. Vyzerá ako skicár. Prvú stranu zdobí atramentový podpis:

Thomasina Roscarrowová.

Cez otvorené dvere zachytím pohyb a kniha mi takmer vypadne z rúk. Trepotajúce krídla, tmavé tvary. Prikradnem sa bližšie. Začína sa stmievať a netopiere prudko klesajú a preplietajú sa na fialovosivej oblohe pripomínajúcej holubie perie. Ich tiché pišťanie mi na tvári vyčarí úsmev. Vrátim sa dnu, aby som našla vypínač na svetlo. Jeden je pri dverách, aj keď zastaralý a opotrebovaný. Stlačím ho. Nič sa nestane. Opäť ho stlačím a prepínam hore a dolu. Svetlo ani len nezaiskrí.

S obavami v žalúdku sa prehrabávam v taške a hľadám nabíjačku na telefón. Na stene je zásuvka. Vyzerá ako zo sedemdesiatych rokov, no strčím do nej nabíjačku, prepnem vypínač a dúfam a dúfam.

ŽIADNY SIGNÁL, oznámi mi telefón. A žiadna elektrina. Toto nemôže byť pravda. *Premýšľaj*, zahriaknem sa. *Niekde tu musia byť poistky*. Vonku sa už takmer zotmelo. Do chaty sa valia tieň ako voda do skalnej mláky. V kuchynke konečne nájdem poistky. Z krehkého plastového krytu spadne pavúk, no tentokrát som príliš nervózna, aby ma to zaujímalo, tak ho len strasiem a stlačím resetovací spínač.

Nepoužiteľne pukne.

Telo mi zaplaví panika. Prepadnú ma všetky emócie z posledných mesiacov. Mám číslo na realitnú maklérku, ale nemám signál. Nemám auto, ktorým by som sa dostala do dediny. Aj keby som si bola istá, ktorým smerom kráčať, nemám baterku a noc je tmavá. Nie je to tma osvetlených mestských ulíc, na akú som zvyknutá, ale hustá vidiecka tma plná živých bytostí, ktoré by dokázali zhltnúť celého človeka.

Daj sa dokopy. Zapál oheň. Nájdí nejaké sviečky. Svetlo všetko zlepši. S roztrasenými rukami otváram skrinky a šuplíky v kuchynke, prehrabávam sa lepkavými príbormi a špinavými taniermi. Žiadne sviečky. Po ceste do hlavnej spálne sa potknem na schodoch, keďže ledva vidím, kam idem.

Stojí tam obrovská, tmavá, prázdna posteľ a vedľa nej na stene visí deka. Pri konci postele stojí zamknutá truhlica.

Otvorím dvere do druhej spálne. V miestnosti je bordel, niekoľko krabíc a zlomená lampa. Už je priveľká tma na to, aby som niečo videla; práveže už nevidím takmer nič. Po vŕzgajúcich schodoch zbehnem na prízemie. Zásuvky na komode sú zaseknuté. Kým s nimi bojujem, zhodím niekoľko kníh.

Dotknem sa papiera a plastu, povrázku a skla, až napokon zacítim niečo voskové a studené. Keď vytiahnem sviečku, od úľavy sa takmer rozplačem. Na kozube je krabička zápalek. Zadržím dych a modlím sa, aby fungovali. Ani mi len nenapadlo si nejaké priniesť. Hlupaňa hlúpa. V tej rýchlosti prvú zlomím, no druhá sa krásne rozžiarí jasným svetlom. O chvíľku už teplá zlatá žiara zaplňa roh miestnosti. Sviečku držím v rukách ako talizman, posvätnú vec, ktorá ma ochráni pred tmou.

To miesto poznám. V hlave sa mi ozve starcov hlas. *Nevydržala by tam ani jednu noc.*

Uvedomím si, že sa trasiem nielen od zimy, ale aj od strachu. Dvere sú stále otvorené. Rýchlo ich zabuchnem a otočím kľúčom. Čokoľvek je vonku, nech tam aj ostane. *Vydržím tu celú noc.* Sama. Starec nemal pravdu. Držím sa tej myšlienky a pokúšam sa nechať svoje rozhorčenie, nech ma zahreje.

Moje prvé pokusy o založenie ohňa zlyhajú, len to dymí, no napokon sa chytia triesky, potom polienko. Začnú ho obliezovať plamene. Od radosti sa uvoľním. Vonku je už úplná tma. Zatiahnem plesnivé závesy a na okamih zazriem, ako sa niečo zakráda za sklom, tieň na tieni. Do ohňa priložím ďalšie poleno, aby horel silnejšie a jasnejšie.

Nepohnem sa z bezpečia plameňov. Aspoň dnes nie. Namiesto toho prisuniem staré kreslo bližšie ku kozubu, rozbalím svoj spacák a zabalím sa doň. Skúšam čítať knihu, pokúšam sa stratiť v slabučkých zvukoch horiaceho dreva. Snažím sa ignorovať praskanie a vrzganie chaty či osamelé hvízdanie sovy, akoby bola duchom v tme.

Nakoniec mi dôjde trpezlivosť. Zoberiem jednu zo sviečok. Sice sa mi v ruke kýva, no osvetľuje cestu do kuchynky. Ďalej od kozuba pôsobia dlaždice studeno a vlhko. Nepozriem sa z okna, len schmatnem jednu z fliaš, ktoré som predtým objavila, a ponáhľam sa späť k svetlu.

Tekutina sa v žiare ohňa tmavočerveno leskne. Odkrútim uzáver a opatrne odpijem. Sladkosť mi zaplaví ústa. Zavriem oči a pocítim chuť bobuľami obsypaných živých plotov a slnečných lúčov na lesklom ovocí. Opäť sa pomaly napijem černicového vína a myslím na starú ženu, ktorá ho pravdepodobne vyrobila. Som nájomníčka, ktorú mala na mysl, keď písala svoj závet, alebo by bola sklamaná, keby ma tu našla sedieť? Napokon sa nechám teplom ohňa a vínom ukolísať do driemot.

Netrvajú však dlho. S trhnutím sa prebudím na zvuk a pozorne počúvajúc sa zadívam do tmy. Prichádza od dverí: škriabanie, driapanie pazúrmí po dreve, niečo sa zrejme snaží dostať dovnútra. Mysľou mi behajú legendy a povesti, príbehy o stratených dušiach, féroch a pekelných psoch, o duchoch odsúdených večne kráčať nocou... Som príliš vystrašená na to, aby som otvorila dvere a pozrela von, príliš vystrašená urobiť čokoľvek iné, ako pretiahnuť si spacák cez hlavu, zapchať uši a počkať, kým **to prestane.**